

MAMINKA
NEŘÍKÁ
PRAVDU

MICHEL
BUSSI

motto thriller

Maminka neříká pravdu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Michel Bussi

Maminka neříká pravdu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MICHEL
BUSSI

MAMINKA
NEŘÍKÁ
PRAVDU

Praha 2016

Přeložila Dana Melanová

Mé mamince, samozřejmě

Mám několik maminek.

Je to pro mě trochu komplikované.

Hlavně proto, že se opravdu nemají rády.

Jedna dokonce zemře.

Možná je to trochu moje vina?

Možná že se všechno stalo kvůli mně?

Protože už si nevzpomínám, která je ta skutečná.

I

Marianne

1

*Letiště Le Havre-Octeville,
pátek 6. listopadu 2015, 16 hodin 15 minut*

Malone cítil, jak se mu nohy odlepují od podlahy, a hned nato uviděl paní za sklem okénka. Měla sice na sobě fialový kostým připomínající policejní uniformu, ale měla kulatý obličej a legrační brýle. V té průhledné budce vypadala jako paní, co prodává lístky na kolotoč.

Měl dojem, že se mámě trochu chvějí ruce, byla námaha udržet ho takhle nahoře.

Paní za sklem se mu zadívala přímo do očí, potom se obrátila k mamince a pak si prohlížela malé hnědé knížečky, které držela otevřené v ruce.

Maminka mu to vysvětlila. Ta paní ověřuje jejich fotografie. Aby si byla jistá, že jsou to skutečně oni. Že mají právo nastoupit do letadla.

Jenomže ta paní nevěděla, kam letí. Kam opravdu letí. Jenom on to doopravdy věděl. Letí do lesa lidožravých obrů.

Malone se opřel rukama o parapet budky, aby nebyl pro maminku moc těžký a nevyklouzl jí. Díval se na písmena na saku té paní. Samozřejmě ještě neuměl číst, ale nějaká písmenka už poznal.

J... A... N...

Letuška pokynula ženě, aby dítě postavila. Jeanne obvykle nebyla tak snaživá. Hlavně ne tady, na tomhle malém letišti v Le Havre-Octeville, kde byla pouze tři okénka, dva pohyblivé pásy na zavazadla a jeden přístroj na kávu. Dnes byl však od oběda celý bezpečnostní oddíl v pohotovosti, hlídali to tady od parkoviště po letištní plochu. Všichni byli v pozoru a hráli si na schovávanou s jakýmsi neviditelným uprchlíkem, přičemž bylo naprosto nepravděpodobné, že projde zrovna touhle vzdušnou myší dírou.

Ale na tom nezáleželo. Komisařka Augressová byla nekompromisní a mluvila jasně. Rozkaz zněl: vyvěsit fotky těch chlápků a dívky na zdi v hale a uvést do pohotovosti každého celníka a každého člena bezpečnostní služby!

Jsou nebezpeční.

Hlavně jeden z nich.

Nejdřív lupič. Potom vrah. Recidivista, podle varovného popisu, který byl rozeslán do celé sítě regionální policie.

Jeanne se naklonila trochu dopředu.

„Už jsi letěl letadlem, chlapečku? Už jsi někdy cestoval tak daleko?“

Chlapec ustoupil a schoval se za matku. Jeanne neměla děti. Neustále žonglovala s příšernými rozpisy služeb na letišti, což bylo vynikající záminkou pro jejího pokryteckého přítele: dal výhybku pokaždé, když se zmínila o založení rodiny. Přesto to s dětmi uměla. Často víc než s chlapy. Měla na děti nadání, uměla si je ochočit. Děti a kočky.

Znovu se usmála.

„Nemáš strach, že ne? Abys věděl, tam, kam letíš, je...“

Schválně protáhla hlas, aby zvýšila napětí a aby za matčiným nohama naditýmá v těsných džínách vykoukla špička nosu.

„Je tam džungle... víš? Je to tak, kocourku?“

Chlapec trochu couvl, jako by ho překvapilo, že může letuška takhle uhodnout jeho tajemství. Jeanne se naposledy podívala na pásy a potom je energicky orazítkovala.

„Ale bát se nemusíš. Letíš s maminkou!“

Chlapec se znovu schoval za matku. Jeanne byla zklamaná. Jestli teď ještě ztratí ten feeling s haranty... Ale hned se uklidnila. Tohle místo nahání strach, navíc ti debilní vojáci chodí po hale sem tam s bouchačkou za opaskem a FAMAS puškou na řemeni, jako by komisařka Augressová seděla u obrazovky, sledovala je a udílela jim body za dobré chování a horlivou snahu při ostraze.

Jeanne to nevzdala. Její práce byla bezpečnost. Což také zahrnovalo péči o pocitové bezpečí klientů.

„Zeptáš se na to maminky. Ta ti vysvětlí, co je to džungle.“

Matka jí poděkovala úsměvem. Od dítěte se taková reakce nedala čekat, ale chlapec stejně zareagoval.

Podivně.

Jeanne nevěděla, jak si má vysvětlit ten chlapcův kratičkový pohled, kterého si všimla. Byl to zlomek vteřiny... Když pronesla podruhé slovo „maminka“, ten malý se nepodíval na svoji matku. Otočil hlavu opačným směrem, ke zdi. K plakátu s fotkou mladé ženy, který tam sotva před několika minutami nalepila. S fotkou dívky, hledané policií v širokém okolí, a toho chlápka vedle ní. Alexise Zerdy. Zabijáka.

Určitě je to jenom dojem.

Chlapec se možná díval na skleněnou stěnu nalevo. Nebo na letadla vzadu. Nebo na moře v dálce. Je určitě duchem nepřítomný. Už je ve vzduchu.

Jeanne ještě váhala, jestli se má matky a syna na něco zeptat, zaháněla nevysvětlitelné podezření, předtuchu, podivný dojem ze vztahu tohohle chlapce a jeho matky.

Bylo tu něco nezvyklého, něco rozpačitého, ale nedokázala to definovat.

Všechny jejich doklady byly v pořádku. Pod jakou záminkou by je zadržela? Dva vojenští bažanti s oholenou lebkou prošli kolem v maskáčové uniformě stažené v pase, jejich vysoké boty klapaly. Zajišťovali bezpečnost a naháněli hrůzu rodinám.

Jeanne se vzpamatovala. To je ten tlak. To nesnesitelné ovzduší občanské války na letištích pokaždé, když se nějaký nebezpečný týpek potloukal v okolí s policajty za zadkem. Je moc citlivá, věděla to o sobě, s chlapy to bylo totéž.

Jeanne podala pasy otvorem v okénku z nerozbitného skla.
„Všechno je v pořádku, madam. Šťastnou cestu.“

„Děkuju.“

To bylo první slovo, které ta žena pronesla.

Na konci odletové dráhy se právě do vzduchu vznesl Airbus A318 společnosti KLM nebesky modré barvy.

Komisařka Marianne Augressová zvedla oči k azurovému airbusu, který brázdil oblohu. Chvilku ho sledovala, jak letí nad oceánem petrolejově černé barvy, a pak znovu pokračovala ve svém strastiplném stoupání.

Čtyři sta padesát schodů.

Jibé, o padesát schodů nad ní, si dovolil ten luxus seběhnout k ní. Jako by si její zástupce hrál, jako by ji vyzýval! V tuto chvíli Marianne tahle maličkost štvála víc než všechno ostatní.

„Mám svědka!“ křičel inspektor, když byl od ní asi dvacet schodů. „A ne ledajakého...“

Marianne Augressová se zachytila zábradlí a využila toho, aby se nadechla. Cítila, jak jí po zádech stékají kapky potu. Nesnášela, jak se koupe v potu při sebemenší námaze, na každý gram, o který přibrala, připadalo pár kapek navíc. Ta zkurvená čtyřicítka, rychlé obědy, kdy do sebe v běhu něco hodila, večery trávené na kanapi, osamělé noci a neustále odkládané ranní běhání!

Její zástupce letěl dolů ze schodů, jako by závodil s neviditelným vítahem.

Zapíchl se před Marianne a podal jí jakousi šedivou krysu. Vlhkou. Mrtvou.

„Kde jsi to našel?“

„V křoví o pár schodů výš. Alexis Zerda to tam určitě mrsknul, než zmizel.“

Komisařka na to nic neřekla. Jenom vzala mezi palec a ukazováček ten kousek zplhlého plyšáka s odřenými chlupy, skoro vybělenými, jak je někdo neustále hladil, cucal, žmoulal a tiskl k sobě. K chvějícímu se tělíčku tříletého kluka. Dvě kulaté oči ušité z látky vypadaly obrovské. Upřené. Jako by ztuhly v posledním hrůzném pohledu.

Jibé se nemýlil, komisařka držela v ruce svědka. Roztrhaného svědka. Špinavého. Z nějž někdo vyrval vnitřnosti. Někdo ho definitivně umlčel.

Marianne si přitiskla plyšáka k sobě a pomyslela na nejhorší.

Dítě by nikdy neodhodilo svého plyšáka.

Mechanicky rozhrnula chlupy hračky, jako kdyby hladila mužskou hrud'. Na akrylových vláknech byly hnědé stopy. Určitě je to krev. Stejná, jako našli ve skryši o několik stovek schodů níž?

Chlupcova krev?

Nebo krev Amandy Moulinové?

„Jdeme dál, Jibé!“ přikázala komisařka schválně útočným hlasem. „A šviháme. Nahoru!“

Inspektor Jean-Baptiste Lechevalier nediskutoval. Už byl pět schodů před svou nadříženou. Marianne Augressová se snažila sladit své kroky s myšlenkami, zaprvé aby únavou nezpomalovala výstup a zadruhé aby si tvořila hypotézy, jednu pěkně za druhou, vyrovnané jako schody. Ačkoli jí v hloubi duše vyvstávala jedna jediná a naléhavá otázka:

Kde?

Vlak, auto, tramvaj, autobus, letadlo... Alexis Zerda má k dispozici tisíce prostředků, jak uniknout, jak zmizet navzdory pohotovosti vyhlášené přede dvěma hodinami, navzdory plakátům, vývěskám, desítkám zmobilizovaných mužů.

Kde a jak?

Schod po schodu. Jedna úvaha přitáhla další.

Kde, jak a proč?

Aby se vyhnula další otázce. Té hlavní.

Proč odhodil toho plyšáka?

Proč vyrval mazlíka z chlapcových rukou? Chlapec určitě ječel, odmítal udělat krok a vylézt o jediný schod výš, radši by umřel na místě, než by se odloučil od téhle opelichané myši, která voněla po něm a po jeho matce.

Mořský vítr sem přinášel nesnesitelné pachy paliva. Loď pro přepravu kontejnerů ucpávaly v dálce plavební dráhu, vypadalo to tam skoro jako na křižovatce, kde stojí autáky na červenou s čumákem nalepeným k zadku vozidla před sebou.

Žíly na komisařčiných skráních nabíhaly. Krev a pot. Schodiště jako by se protahovalo donekonečna, jako by po každém schodu, který překonala, jako zázrakem vyvstal další, až do nebetýché výšky, až za její zorné pole.

Jediná neodbytná otázka neustále narážela na stěny její lebky.

Proč?

Protože Zerda neměl v úmyslu zatěžovat se tím chlapcem? Ne víc než plyšákem? Protože stejně klidně odhodí toho kluka do nějakého příkopu o kousek dál, jen až najde příhodnější místo?

Další airbus se objevil na obloze. Letiště je odtud necelé dva kilometry vzdušnou čarou. Aspoň že tudy Zerda neprojde, uklidňovala se Marianne při pomyslení na bezpečnostní opatření, která na letišti uvedli do chodu.

Ještě několik desítek schodů. Inspektor Lechevalier už byl skoro na parkovišti. Komisařka Augressová teď vystupovala po schodech pravidelným tempem. Prsty měla křečovitě zaťaté do šedivé koule chlupů, občas ji prohnětla, jako by se chtěla ubezpečit, že plyšákovi opravdu vyrvali srdce i jazyk, že tohle plyšové zvířátko nikdy nikomu nic neřekne, žádný příběh, ani

mu nesvěří nějaké tajemství nebo důvěrnost; že je definitivně mrtvé po všech těch hodinách důvěrných rozhovorů s Malonem, po příbězích, které se svými muži poslouchala stále dokola.

Komisařčiny prsty si vteřinu či dvě pohrávaly s tuhou srsť, potom se najednou zastavily – ukazováček sklouzl několik milimetrů po akrylových vláknech. Automaticky sklopila oči, aby se podívala. Netušila, co objeví.

Co může odhalit tenhle kousek rozpárané látky?

Pohled Marianne Augressové se zastavil, přimhouřené oči zaostřily na sepraná písmena. A vtom ji znenadáni pravda uhočila do očí.

Najednou do sebe zapadly všechny kousičky puzzle. Včetně těch nejméně pravděpodobných.

Raketa, les lidožravých obrů, piráti a jejich potopená loď, amnézie tropického hlodavce, poklad, čtyři věže zámku, všechny ty fantasmagorie, v nichž ona a její muži už pět dní bezradně tápali.

Bajky chlapce s příliš rozvinutou fantazií. Kdyby mu věřili...

Všechno bylo napsáno tady. Malý Malone si nic nevymyslel!

Všechno bylo obsaženo ve třech slovech na kousičku látky přišité na tomhle němém svědkovi. Všichni měli toho plyšáka v ruce, ale nikdo si ničeho nevšiml. Soustředili se výhradně na to, co říkal. Příliš upovídaný plyšák, kterého poslouchali, ale nedívali se na něj. Na plyšáka, kterého zavraždili, aby ho navždycky umlčeli, a kterého jeho vrah odhodil do křoví.

Komisařka zavřela na okamžik oči. Najednou ji napadlo, že kdyby teď někdo dokázal přečíst její myšlenky a zachytil je, jako náhodně zachytíme kousek rozhovoru na ulici, nutně by si o ní myslel, že je šílená, pokud by neznal začátek příběhu.

Plyšák přece nemluví, nepláče, neumírá. Na to přestaneme věřit ve čtyřech, možná v šesti, ale maximálně v osmi letech.

Ano, kdyby někdo začal tento příběh touto kapitolou, považoval by ji za cvoka. Někdo, třeba ona sama, je přece tak racionální!

Jako byla ještě před pěti dny.

Marianne stále tiskla plyšáka k hrudi a otočila se dolů ke stovkám schodů, po nichž právě vystoupala. Zachvátila ji závrať. V dálce nad sebou viděla jenom donekonečna se táhnoucí prázdnou oblohu, oblohu skoro stejně černou jako oceán, jehož šedivé vlny se mísily s mraky.

Ještě necelých dvacet schodů. Jibé už nahoře nastartoval Mégane, slyšela, jak motor přede. Zrychlila krok, stálo ji to poslední síly.

Teď když se jí pravda vyjevila v plném světle, zbývala jedna jediná otázka.

Budou mít čas je zastavit?

Před čtyřmi dny...

PONDĚLÍ

Dies lunae, den luny

2

Malá ručička na 8, velká ručička na 7

„Maminka šla rychle. Držela mě pevně za ruku, až mě to bolelo. Hledala místo, kde se oba schováme. Křičela, ale já ji stejně neslyšel, protože tam bylo moc lidí.“

„Bylo tam moc lidí? A kdo byli ti lidé kolem vás?“

„No... lidi, co nakupovali.“

„Takže tam byly také obchody?“

„Ano. Plno. Ale my jsme neměli vozík. Jenom velkou tašku. Moji velkou tašku Jack a piráti.“

„Ty a maminka jste taky nakupovali?“

„Ne... Ne. Já jel na prázdniny. To mi říkala maminka. Na dlouhé prázdniny. Ale já nechtěl. Proto se maminka se mnou chtěla někde schovat. Aby lidi neviděli, jak mám záchvat.“

„Jaký jsi měl tuhle ve škole? Jak mi o tom Clotilde vyprávěla? Plakal jsi. Vztekal ses. Chtěl jsi ve třídě všechno rozbít. Je to tak, Malone?“

„Ano.“

„Proč?“

„Protože jsem nechtěl odjet s tou druhou maminkou.“

„Opravdu to tak bylo?“

Malone se neměl k odpovědi.

„Dobrá, o té tvé nové mamince si ještě promluvíme pozdě-“

ji. Nejdřív si zkus vybavit to ostatní. Můžeš mi popsat, co jsi viděl? To místo, kudy jsi šel s maminkou tak rychle?“

„Byly tam obchody. Plno obchodů. Taky tam byl McDo, ale nejedli jsme tam. Maminka nechtěla, abych si hrál s dětmi.“

„Pamatuješ si na tu ulici? Pamatuješ si na jiné obchody?“

„To nebylo na ulici.“

„Jak to? To nebylo na ulici?“

„Bylo to tam jako na ulici, ale nebylo vidět nebe!“

„Jsi si tím jistý, Malone? Nebylo vidět nebe? Bylo tam venku kolem obchodů velké parkoviště?“

„Nevím. Spal jsem v autě. Pamatuju si jen to potom, na ulici bez nebe s obchody, když mě maminka táhla za ruku.“

„Dobrá. To nevádí, Malone. Počkej. Počkej chvíličku, ukáži ti fotografie a ty mi povíš, jestli to poznáváš.“

Malone ležel na posteli, ani se nehnul.

Guti také nic neříkal, jako by byl mrtvý; pak začal znovu mluvit. Často to takhle dělal, bylo to normální.

„Podívej se, Malone. Podívej se na ty obrázky na počítači. Připomíná ti to něco?“

„Ano.“

„Tohle byly ty obchody, kde jsi byl s maminkou?“

„Ano.“

„Jsi si jistý?“

„Myslím, že jo. Byl tam stejný červený a zelený pták. A taky ten papoušek, papoušek převlečený za piráta.“

„Dobře. Je to velmi důležité, Malone. Později ti ukážu ještě jiné fotky. Zatím mi budeš dál vyprávět, ano? Schovali jste se někde s maminkou. Kde?“

„Na záchodě. Seděl jsem na zemi. Maminka zavřela dveře, abych ji líp slyšel, ale aby nás nikdo neposlouchal.“

„Co ti maminka říkala?“

„Že všechno, co mám v hlavě, uletí stejně jako sny, co se mi zdají v noci. A že na ni musím myslet pokaždé, než usnu. Ať na ni myslím. Hodně. A taky na náš dům. A na pláž. A na loď

pirátů. A na zámek. A pořád říkala, že ty obrázky v mé hlavě zmizí. Moc jsem tomu nevěřil, ale pořád to opakovala. Obrázky v tvé hlavě uletí. Uletí, když na ně nebudeš myslet v posteli. Jako listí na stromech.“

„To bylo předtím, než tě předala tvé druhé mamince, je to tak?“

„Ta druhá není moje maminka!“

„Ano, ano, Malone, to jsem pochopil, právě proto říkám ‚druhá maminka‘. A co ti ještě povídala? Myslím tvá první maminka.“

„Abych poslouchal Gutiho.“

„Guti, to je on? To je tvůj plyšáček? Ano? Dobrý den, Guti! Takže jsi měl poslouchat Gutiho; to ti říkala maminka?“

„Jo! Musím poslouchat Gutiho potají.“

„Takže je hodně silný! A jak to Guti dělá, aby ti pomohl na všechno si vzpomenout?“

„Mluví na mě.“

„On na tebe mluví?“

„Ano.“

„Kdy na tebe mluví?“

„To nemůžu prozradit, je to tajemství. Musel jsem to mamince přísahat. Maminka mi na záchodě řekla i jiné tajemství. Jak se mám ubránit před obry lidožrouty, když mě budou chtít odvést do lesa.“

„Dobrá, je to tedy tajemství, pochopil jsem. Nebudu tě tím otravovat. A maminka už ti nic jiného neřekla, Malone?“

„Ano. Řekla mi právě tohle!“

„Co?“

„Malone!“

„Oslovila tě tvým křestním jménem Malone, je to tak?“

„Ano. Řekla mi, že Malone je hezké jméno. A že mám odpovědět, když mě někdo takhle zavolá.“

„Ale dřív ses takhle nejmenoval, vid’? Pamatuješ si na to, jaké jsi měl křestní jméno dřív?“

Malone celou věčnost neodpovídal.

„To nevadí, zlato. Na tom nesejde. Řekla ti potom maminka ještě něco jiného?“

„Ne. Jenom plakala.“

„Dobře. A teď tvůj dům z dřívějška. Ne ten, kde bydlíš dnes. Ten druhý. Můžeš mi o něm něco povědět?“

„Trochu. Ale skoro všechny obrázky uletěly, protože Guti mi skoro nikdy nevypráví o dřívějším domě.“

„Chápu. Můžeš mi aspoň popsat obrázky, které ti zůstaly v paměti? Před chvílí jsi mluvil o moři. O lodi pirátů? O věžích zámku?“

„Ano! Nebyla tam zahrada, to ne, jenom pláž. Když jsem se vyklonil z okna svého pokoje, mohl jsem si sáhnout na moře. Viděl jsem ze svého pokoje pirátskou loď, byla zlomenná. Taky si vzpomínám na raketu. A pak na to, že jsem nesměl chodit daleko od domu kvůli tomu lesu.“

„Lesu obrů lidožroutů, je to tak?“

„Ano.“

„Můžeš mi ten les trochu popsat?“

„Ano. To je lehké, stromy sahaly až k nebi. A v té džungli nebyli jenom obři, byli tam taky velké opice, hadi, obrovští pavouci, jednou jsem ty pavouky viděl, a proto jsem musel zůstat ve svém pokoji.“

„Pamatuješ si ještě na něco, Malone?“

„Ne.“

„Dobrá. A teď mi pověz... Malone. Budu ti říkat Malone, víš, třeba si časem vzpomeneš na své dřívější jméno. Pověz mi, tvůj plyšáček, co je to za zvířátko?“

„No, je to přece Guti.“

„Dobrá. Dobrá. Guti. Rozumím. A říkáš, že s tebou opravdu mluví. Nevymýšlíš si to? Dobře vím, že je to tajemství, ale nechceš mi o tom aspoň něco maličko říct? Jak to dělá, že s tebou mluví?“

Malone najednou zadržel dech.

„Mlč, Guti,“ zašeptal.

Malone slyšel na schodišti kroky. Stále dával velký pozor na všechny zvuky v domě, hlavně když byl ve svém pokoji, pod příkrývkami, skoro ve tmě, a když poslouchal vskrytu Gutiho.

Maminka-da šla nahoru.

„Rychle, Guti,“ zašeptal Malone, „musíme se tvářit, že spíme.“

Plyšáček zmlkl právě včas, než maminka-da vstoupila do místnosti. Malone ho k sobě rychle přitiskl. Guti byl skvělý v předstírání spánku!

Hlas maminky-da byl vždycky trochu kňouravý, hlavně večer, když byla tak unavená, že nedokázala dokončit větu.

„Je ti dobře, zlatíčko?“

„Ano.“

Malone chtěl, aby odešla, ale maminka-da si jako každý večer sedla na pelest a hladila ho po vlasech. Dnes večer byla ještě naléhavější. Strčila mu paže pod záda, zvedla ho a přitiskla si ho na hrud' tak silně, jako on k sobě tiskl svého plyšáčka, pomyslel si Malone, jenomže jeho to trochu bolelo.

„Zítřa půjdu za tvou učitelkou do školy, nezapomněl jsi?“

Malone neodpověděl.

„Zdá se, že si hodně vymýšlíš. Dobře vím, že miluješ pohádky, zlatíčko, u malých chlapečků je to normální. Jsem dokonce velmi hrdá na to, že si takové příběhy dokážeš vymyslet. Ale velcí lidé je berou vážně, víš, myslí si, že je to pravda. To proto nás chce tvoje učitelka vidět, chápeš?“

Malone schválně zavřel oči. Trvalo dlouho, než se maminka-da odhodlala odejít.

„Jsi ospalý, broučku. Už tě nechám. Hezky se vyspinkej.“

Políbila ho, zhasla světlo a konečně odešla z pokoje. Malone ještě opatrně počkal. Podíval se na budík – kosmonauta.

Malá ručička na 8, velká ručička na 9.

Malone věděl, že smí probudit svého plyšáčka, až bude malá ručička na devítce. To ho naučila maminka.

Zadíval se na velký nebeský kalendář pověšený na stěně hned nad budíkem kosmonautem. Nakreslené planety zářily do noci. Když bylo v pokoji všechno zhasnuto, viděl jenom je. Dnes byl den luny.

Malone se nemohl dočkat, až mu bude Guti vyprávět svůj příběh, příběh o pokladu na pláži. O ztraceném pokladu.

3

*Dnes, pláž Mimizan. Shodila jsem vršek
plavek jen kvůli Marcovi. Mému příteli.
Moje prsa se mu líbila. Ale tomu tlustému
praseti vedle zjevně taky.
Chut' zabít!
Vrazila jsem mu hrot slunečnicku
do panděra, přesně do pupku.*

Pro odsouzení: 28

Pro zproštění: 3289

www.chut-zabit.com

Komisařku Marianne Augressovou nešetrně probudilo zazvonění telefonu. Na krátký okamžik utkvěla očima na své nahé a prochladlé kůži, jako zmrazené v ledové rakvi, potom vytáhla ruku z vany, kde už hodinu podřimovala, a vzala telefon. Ztuhlou rukou zavadila o košíček plný hraček, který byl položený na truhle s prádlem. Plastové lodičky, mechaničtí delfini a různé fluoreskující rybičky se rozesely po hladině vody.

„Sakra!“

Mokrými prsty uchopila telefon, ani neměla čas je osušit.

Neznámé číslo.

„Krucí!“ láteřila komisařka.

Doufala, že ji z vany tahá jeden z jejích zástupců, Jibé, Papy nebo nějaký jiný polda ve službě na komisařství v Havru. Tohle očekávání zaměstnávalo všechny její myšlenky od včerejška, od chvíle, kdy vypátrali Tima Solera ve čtvrti Saint-François blízko lékárny. Nechala čtyři muže na sledovačce mezi obchodním vnitřním přístavem a královským přístavem. Pátrali po Timu Solerovi už skoro rok, přesněji řečeno devět měsíců a sedmadvacet dní. Past začala sklapovat v úterý 6. ledna 2015 během loupeže v Deauville ve vteřině, kdy bezpečnostní kamery zaznamenaly jednu provždycky obličej Tima Solera, než stačil zmizet na motorce Münch Mamuth 2000 i s kulkou ráže 9 mm z policejní zbraně v těle. Podle balistických expertů se zablokovala někde mezi plící a ramenem. Marianne se znala, nezamhouří oko až do rána. Bude jenom podřimovat, z vany se přesune na kanape, z kanape do postele a pořád bude doufat, že vyskočí uprostřed noci, popadne v letu koženou bundu a vyběhne z bytu, nechá za sebou zvalenou postel, rozsvícená světla, plný Tupperware a sklenici minerálky Quézac u zapnuté televize, jenom stihne na poslední chvíli hodit hrst granulí svému kocouru Mogwaiovi, línému kříženci Lee Browna a obyčejné pouliční kočky. Nová rasa!

„Ano?“

Ukazováčkem klouzala po zamlženém skle. Lehce si osušíla iPhone ručnícem, který visel vedle, a doufala, že tahle činnost nevypne ten podělaný chytrý aparát.

„Komisařka Augressová? Tady Vasile Dragonman. Neznáme se. Jsem školní psycholog. Volám vám na doporučení naší společné přítelkyně Angélique Fontainové. To ona mi dala vaše číslo.“

Angie... Do prčic! pomyslela si Marianne. Pěkně té pitomé ukecané káče zvedne mandle. Nebo ji spíš nakope do zadku.

„Jde o služební záležitost, pane Dragonmane? Já totiž čekám na tomto čísle velmi důležitý hovor a může přijít každou minutu.“

„Ujišťuji vás, že to nebude dlouhé.“

Měl příjemný hlas. Hlas mladého kněze, hypnotizéra, východního mága praktikujícího telepatii. Hlas profesionálního žvanila, jistého si svými kecy. A navíc pikantně okořeněný slabým slovanským přízvukem.

„Tak povídejte,“ vzdychla Marianne.

„Důvod mého volání vám bude připadat trochu podivný. Jsem školní psycholog, mám na starosti celou severní oblast ústí řeky do moře v Havru. Už několik týdnů se zabývám podivným dítětem.“

„Což znamená?“

Marianne svou volnou rukou čeřila hladinu vody a poťukávala si po ponořených nohách. Není nakonec tak nepříjemné, že ji ve vaně probudil muž. I když ne proto, aby ji pozval na večeri.

„Tvrdí, že jeho matka není jeho matka.“

Komisařčiny prsty se smekly na vlhkém stehně.

„Prosím?“

„Tvrdí, že jeho matka není jeho matka! Že jeho otec není jeho otec.“

„Kolik let je tomu dítěti?“

„Tři a půl.“

Marianne se kousla do rtů.

Příliš horlivý psychouš! Angie určitě rovnýma nohama skočila na ten jeho psychopedagogický žargon.

„Ale vyjadřuje se, jako by mu bylo o rok víc,“ upřesnil.

„Není to výjimečně nadané dítě, jen předčasně vyspělé. Podle testů, které...“

„A jeho rodiče jsou opravdu jeho rodiče?“ přerušila ho Marianne. „Ověřil jste si to u učitelů? Není tam adopce, umístění v náhradní rodině na soudní příkaz nebo na příkaz sociálky?“

„Ano, neexistují žádné pochybnosti. Dítě je opravdu jejich. Rodiče tvrdí, že chlapec má příliš velkou obrazotvornost. Ředitelka školy se s nimi sejde zítra.“

„Takže je to v pořádku?“

Marianne si okamžitě vyčetla trochu strohý tón, jímž právě odpověděla na příjemný psychologův hlas. Jak tak manévrovala s telefonem, polechtala ji v rozkroku hřbetní ploutev delfína. Už dobrých šest měsíců u ní její synovec Grégoire nestrávil noc; a protože mu příští měsíc bude jedenáct, sotva ještě někdy přijde za tetičkou, nacpe se u ní pizzou a zhltně nějaké dývko. Konečně by se měla zbavit všech těch hraček a dětských filmů a krabic s playmobilem. Měla by ty krámy hodit na dno popelnice stejně jako lítost; takhle ji pořád straší v každém koutě jejího bytu.

„Ne,“ naléhavě se ozval psycholog. „Není to v pořádku. Protože i když se to zdá hodně divné, mám dojem, že ten chlapec mluví pravdu.“

Ježíš! No jasně, psychouš... Dítě má vždycky pravdu!

„A matka?“ zeptala se komisařka.

„Šlší z toho.“

„Udivujete mě! Přejdeme rovnou k věci, pane Dragonmanne. Co ode mne očekáváte?“

Marianne kolenem odstrčila delfína. Hlas neznámého muže ji mátl a dráždil, jeho totiž ani nenapadlo, že s ním mluví úplně nahá, se stehny ve vzduchu a chodidly opřenými o okraj vany.

Psycholog se na chvíli odmlčel, stačilo to, aby se komisařka ponořila trochu víc do svých vlahých a teplých myšlenek. Vlastně v ní to pomýšlení, že sdílí koupel s nějakým mužem, zase tolik fantazie nevbuzovalo. Možná je moc zakomplexovaná. Je tu příliš málo místa, aby vtěsnila svoje tělo mezi studenou stěnu vany a svaly efemérního, ale udělaného milence. Její skutečná, nepřiznaná fantazie se ubírala jiným směrem: chtěla se koupat s dítětem. Celé hodiny se cachtat ve vychladlé

vodě s broučkem stejně baculatým jako ona, uprostřed plastových hraček, patlat na sebe šampon a mýdlo, cákat po sobě, a přivádět tak všechny pediatry k šilenství.

„Co čekám?“ opáčil konečně Vasile Dragonman. „Nevím. Pomoc?“

„Chtěl byste, abych zahájila vyšetřování? Je to tak?“

„Ne tak úplně. Ale aspoň byste mohla trochu zapátrat. Angie mi řekla, že je to určitě ve vaší kompetenci. Ověřit si, co ten chlapec vykládá. Mám celé hodiny nahrávek chlapcova povídání, stohy svých poznámek, jeho kreseb...“

Neodbytný delfín se vracel zase na své místo.

Jak rozhovor pokračoval, byla komisařka stále přesvědčenejší, že nejjednodušší bude setkat se s tím Vasilem Dragonmanem. Také proto, že jí ho posílá Angie... Angie ví, co její kámoška hledá. Ne chlapa! Marianne na chlapy kašlala. V devětatřiceti letech má přece před sebou ještě dobrých dvacet let na to, aby si vzala do postele všechny chlápky na světě. Ne, Marianne to vtloukala Angie do hlavy během těch dlouhých večerních posezení mezi námi děvčaty: v příštích měsících vyrazí komisařka na safari a lovit bude jediného a jedinečného mytického živočicha: OTCE. Když jí tedy Angie posílá tohohle chlápka, možná tím něco zamýšlí... Takový školní psycholog může být ideální otec! Profesionál na rané dětství, recituje Freineta, Piageta a Montessoriovou, zatímco ostatní chlápci čtou maximálně *L'Equipe*, *Entrevue* nebo *Déetective*. Vyhnila z hlavy představu lupičů v Deauville a v lékárně ve čtvrti Saint-François. Pokud se vyvrbí něco nového v případě Tima Solera, tuhle noc nebo zítra, určitě jí to neprodleně nahlásí.

„Pane Dragonmane, běžný postup v případě ohroženého dítěte je, že se obrátíte na sociální úřad nebo na soud a požádáte o soudní ochranu. Ale případ, jaký mi tu popisujete, mi připadá trochu, řekněme, nezvyklý. Opravdu chcete podat udání na základě prohlášení toho dítěte? Připadá vám ten

chlapec týraný? Vypadají rodiče nebezpečně? Z jakého důvodu bychom je od toho chlapce odtrhli?“

„Ne. Vypadají jako úplně normální rodiče.“

„Dobrá. V tom případě nehrozí nebezpečí z prodlení. Budeme tedy pátrat v tichosti a nenápadně. Nemusíme strčit rodiče do basy jen kvůli chlapečkovi, který má příliš rozvinutou obrazotvornost...“

Komisařka se roztrásla zimou. Studená voda ve vaně najeďnou zruřověla, jako by zahnivala fialovou směsí levandule a eukalyptu, kterou tam nalila kvůli vůni. Mezi ojedinělými zbytky pěny vystupovala na pastelovou hladinu dvě Marianina nádra, byla obrovitá ve srovnání se žlutou plastovou lodičkou, která jí plavala nad břichem. To je vize konce světa, pomyslela si Marianne. Dva panenské ostrovy potřísňené lodí, která připlula a vypustila nádrž v blízkosti divokých břehů.

Psycholog vytrhl policistku ze snění.

„Lituju, že vám budu odprovat, komisařko, neberte to špatně, ale mýlíte se. Ostatně právě proto jsem tolik naléhal na Angie a dovolil jsem si vás dnes večer kontaktovat. Tady naopak hrozí nebezpečí z prodlení! A to strašné, tedy pro toho chlapce. Absolutní. Dokonce nenapravitelné.“

Marianne zvýšila hlas.

„Nenapravitelné? Panebože, právě jste mi řekl, že ten chlapec není v ohrožení!“

„Pochopte mě správně, komisařko. Tomu chlapci ještě nejsou čtyři roky. Vřechno, nač si dnes vzpomíná, zítra zapomené. Nebo pozítří. Nebo za měsíc za dva.“

Marianne vstala. Hladina vody poklesla o dobrých dvacet centimetrů.

„Co tím chcete přesně říct?“

„Že ten chlapec se chytá útržků vzpomínek, aby mě přesvědčil, že jeho matka není jeho matka. Ale za několik dní, možná za několik týdnů je naprosto jisté, že se mu nejstarší vzpomínky z paměti vymažou: poroste, bude se učit nové

věci, zapamatuje si názvy živočichů, květin, naučí se písmenka a všechno z našeho nekonečného světa. A ta druhá matka, na niž si dnes vzpomíná, dřívější život, o němž mi vykládá, kdykoli se s ním setkám, pro něj přestanou jednou provždy existovat!“

4

Malá ručička na 9, velká ručička na 12

Malone dlouho poslouchal ticho, aby si byl zcela jistý, že maminka-da nejde po schodech zpátky nahoru.

Drobnými prsty rejdlil pod příkrývkou, až ucítil Gutiho srdce, hladil ho, hýčkal; byl trochu teplý. Když se Malone úplně probudil, schoval se s plyšákem pod deku. Nastražil uši. Bylo pondělí, den luny. Den příběhu o Gutim a oříškách. Už si nepamatoval, kolikrát ho vyslechl.

Už zažil hodně pondělků, dnů luny, byla jich spousta, jenže přesně nevěděl kolik. Nevzpomínal si už na ty předchozí.

Malone si položil ouško na Gutiho, jako by byl plyšák jeho velmi, velmi měkký polštářek.

* * *

Gutimu byly právě tři roky, takže už byl docela velký, protože jeho mamince bylo osm a jeho dědečkovi, který byl velmi starý, patnáct.

Bydleli na největším stromě na pláži – jeho kořeny vypadaly jako nesmírně rozlehlá pavučina – ve třetím patře na první větvi nalevo mezi ptákem rybákem, který byl skoro stále na cestách, a starou kulhavou sovou na odpočinku, která sloužila na pirátských lodích.

Maminka říkala, že Guti se hodně podobá svému dědečkovi.

Že je snílek jako on. Pravda je, že dědeček trávil hodně času sněním, ale bylo to proto, že ztrácel paměť. Často ho našli, jak spí na jiné větvi, bílé vousky má celé pomačkané, nebo jak zahrabává šedivý oblázek místo žaludu. Guti rád sedával u moře a představoval si, že se plaví na lodi, schovává se v podpalubí, tajně si pochutnává na pšenici nebo na ovsu v pytli, když objeví nový ostrov. Že tam potom zůstane a založí tam novou rodinu. Často na to myslel a zapomínal na všechno ostatní.

Přesto měl práci. Byla to jeho jediná práce a stále stejná, ale práce velmi důležitá: sbírat v lese oříšky a zahrabávat je v blízkosti domu. Protože jeho rodina se usídlila na tomto místě právě kvůli lesu. Lískové oříšky, vlašské ořechy, žaludy, piniové oříšky, to byl skutečný poklad, který padal z oblohy oranžových listů na podzim a který bylo potřeba pečlivě skrýt, než přijde zima, aby měli co jíst po zbytek roku. Maminka neměla čas se tím zabývat, protože se starala o jeho brášku Mula a sestřičku Musu.

Každý den, když Guti dokončil svou práci, se díval na moře a snil. A každý večer, když se vracel k jejich starému stromu, si uvědomoval, že zapomněl, na jaká místa lesní plody zahrabal.

Pod ten velký kámen? Mezi kořeny stromu? Vedle mušle?

Nemohl si vzpomenout!

Ale chudák Guti se to nikdy neodvážil říct mamince.

Dny ubíhaly a byly jeden jako druhý a každým dnem se Guti víc styděl a nechtěl se mamince přiznat, že je příliš roztržitý a nedává si při té přesné a mravenčí práci pozor.

Jednoho rána přišla zima.

Celá Gutiho rodina opustila svoji větev a schovala se mezi kořeny stromu. Byla to čistá a hluboká nora, kterou před dávnými časy vyhloubil Gutiho dědeček, ale jak se rodina rozrůstala, nebylo tam dost místa pro všechny ani nebylo kde poblíž uložit zásoby.

Spali šest měsíců, ale jako by to trvalo jednu vteřinu.

Když se probudili a vylezli na povrch, mysleli si, že jsou na druhém konci země.

Už tady nebyl jejich veliký strom!

Ani rybák a ani sova. A co hůř, nebyla tady žádná líska, žádný ořešák, žádný dub, žádná sosna. Žádný les!

V zimě přišla bouřka a všechny stromy vyrvala z kořenů.

Maminka si uměla poradit v každé situaci. Nejdůležitější jí jídlo, řekla klidně a požádala Gutiho, aby šel vyhrabat zásoby z písku.

Guti se rozplakal.

Pláž byla obrovská. Bylo to jako hledat jehlu v kupce sena, všichni umřou hladu, než se jim podaří najít jediný oříšek... A stromy na okraji této pláže nevydají nikdy žádné plody, všechny leží v písku se zlomenými větvemi a s kořeny trčícími do vzduchu.

Maminka Gutimu nevyhubovala. Jenom vzdychla: „Musíme odejít, děti. Musíme najít jiné místo, kde se uживíme,“ načež požádala Gutiho, aby nesl na zádech Musu, která byla ještě malá, zatímco ona nesla dědečka, který jako by během té krátké doby zimního spánku zestárnul o dva roky.

A tak obešli svět.

Šli přes hory a doly, překonali řeky, kopce a pouště. Paběrkovali tak trochu všude, ve sklepích a sýpkách, na vrcholcích podivných stromů, které nikdy předtím neviděli, a na dnech nekonečných propastí, které vypadaly, jako by byly pod oceánem. Vyháněli je koštětem; děsili děti ve školách, staré dámy v kostelech křičely, když je zahlédly, cestovali na kamionech a plavili se na lodích, dokonce jednou letěli i letadlem.

A potom jednoho dne o měsíce a možná roky později, jednoho dne, kdy byli ještě hladovější než jindy, dědeček s bílými vousky, který mlčel od chvíle, co se vydali na cestu, prohlásil: „Je čas vrátit se domů.“

Mamince to připadalo hloupé, ale protože dědeček nikdy nic neříkal, museli ho poslechnout, když promluvil.

Vrátili se domů. Byli smutní, protože si vzpomínali na stromy svého lesa, jak leží na písku, na obrovskou pláž, kde nebyl

jediný list, pod nějž by se skryli, kde byly jen prázdné ulity a ulomené suché větve. Horší pustina než ty, které překonali.

Nejprve si mysleli, že se zmýlili a jsou na jiné pláži.

Jenom dědeček se usmíval. Až mu z toho tančil bílý knír. A pak požádal rodinu, aby si sedla na hromádku písku, a vykládal: „Už dávno, když jsem byl malý jako dnes Guti, jsem byl roztržitý a snil jsem o tom, že jednou pojedu kolem světa. Byli jsme chudí a hubení, na pláži skoro nebyly stromy, žádný les a my jsme neměli co jíst a navíc jsem zapomněl, kam jsem zahrabal zásoby. A potom jednoho dne z jediného zapomenutého oříšku vyrostl strom a na jeho větvích dozrálo sto oříšků. Potom vyrostl druhý strom. A pak další. Celý les. Ten, v němž jste se narodili...

To je náš domov.

Ale každý život musí projít bouřemi, v každém životě musíme začínat znovu.“

A tak postupovali po písku.

Na pusté pláži na místech, kde byly zahrabány stovky oříšků, ořechů a žaludů, které tu Guti zapomněl, vyrostl les vyšší a hustší a zelenější, než kdy kdo na břehu moře viděl. Maminka Gutiho sevřela pevně do náruče, zatímco Mulo s Musou běhali mezi stromy a tleskali malými tlapičkami pod klidným pohledem rybáka a sovy, kteří se už dávno vrátili domů.

Gutiho dědeček tehdy řekl, že je velmi unavený, že brzy usne, na vteřinu, ale vteřinu, která bude delší než zima; ale předtím ještě pověděl Gutimu poslední věc.

Vzal ho stranou, kráčeli, až měli tlapky skoro ve vodě a pěnu na vousech, a tam potichu promluvil: „Vidíš, Guti, opravdové poklady nejsou ty, které hledáme celý život, jsou skryté blízko nás a odjakživa. Pokud je jednoho dne zasadíme, pokud je pěstujeme a každý večer zaléváme, přestože nakonec zapomeneme proč, jednoho krásného rána vykvetou, když už jsme v to nedoufali.“

* * *

Malone nechal Gutiho spinkat. Jeho plyšáček musí ráno brzy vstávat. Maminka-da a táta-di jdou do školy za učitelkou. Měl trochu strach z toho, co tam budou říkat.

I on musel spát, ale moc se mu nechtělo. Věděl, že se mu vrátí zlé noční můry. Už slyšel, jak padá ledový déšť, lesklý a řezavý. Nechtěl ani zavřít oči.

Ne proto, že by se bál tmy!

Když Malone zavřel oči, viděl v duchu za víčky jenom jednu barvu, jako by někdo všechno přetřel jediným tahem štětce.

Jedna barva.

Jediná.

Rudá.

Všude.

ÚTERÝ

Martis dies, den boha války Marta

5

Vasile Dragonman poslušně čekal v hale s aktovkou na kolenou. Kolem něj procházeli spěchající policajti. Kdyby nebylo policejních uniforem a psychologovy obnošené kožené bundy, vypadalo by to skoro jako na chodbě nemocnice, kde pacient trpělivě čeká, až se mu bude věnovat nějaký přetížený lékař.

Objevila se komisařka Augressová. Kráčela pomaleji než ostatní a středem chodby, takže se proud policajtů musel roztoupat a uhnout ke zdi, aby mohla projít. Křikla na policistu, který šel proti ní: „Papy, volal jsi znovu tomu felčaroví?“

Inspektor Pierrick Padeloup zpomalil chůzi. Všichni polodové v Havru mu přezdívali Papy nejen proto, že mu zbývalo jen pár měsíců do důchodu a byl nejstarší na komisařství, ale že už měl šest vnoučat, rozesetých po Francii. A to mu bylo něco málo přes padesát! Měl oholenou hlavu, jemné prošedivělé vousy, měkký pohled věrného psa, šlachovitou figuru náruživého běžce; ti nejstarší z komisařství o něm tvrdili, že je ještě mladý, ostatní, že už je starý.

„Celé dopoledne je ve své ordinaci,“ odpověděl inspektor. „Ozve se nám, jakmile bude mít pauzu.“

„A potvrdil to? Opravdu včera sešil Tima Solera?“

„Jo. Dá se mu věřit na sto procent. Timo Soler mu zavolal pár minut nato, co ho viděli u lékárny ve čtvrti Saint-François. Profesor Larochelle ho dal dohromady v přístavu,

na nábřeží Ósaka, hezky ve skrytu; čtyři kontejnery mu dělaly zeď.“

„A pak se ten statečný a hodný lékař okamžitě svěří policii? Lékařské tajemství mu asi moc starostí nedělá...“

„To tedy ne,“ přitakal Papy s úsměvem. „A tos ještě nic neviděla.“

Marianne Augressová vypudila z hlavy představu zraněného lupiče a obrátila se k Vasilovi.

„Tak jdeme na to, pane Dragonmane? Musím vás nacpat mezi dvě vyšetřování. A nemůžu vám slíbit, že mě neodvolají kvůli náhlé události.“

Psychologův klid kontrastoval s čilým ruchem okolí. Pomalu si sedl, dal si pozor, aby si nezmačkal bundu, otevřel aktovku, vytáhl z ní sešit a před sebe rozložil dětské obrázky. Ale jeho světle hnědé oči – ta barva byla skoro jako lakované dřevo, hlína nebo dozlatova upečená brioska – jako by všechno skenovaly rychlostí laseru. Slovanský akcent byl nápadnější než v telefonu.

„Tohle jsou Malonovy kresby. Mám plný sešit poznámek a komentářů. Začal jsem je přepisovat na počítači, jestli chcete, ale...“

Marianne Augressová zvedla ruku, jako by chtěla na chvíli Vasila zarazit, a zatím si ho prohlédla. Psycholog byl okouzující! Možná o něco mladší než ona. Zbožňovala tyhle nemsělé, rezervované muže, u nichž ovšem člověk tuší vnitřní vášeň. A také ten slovanský šarm, aspoň takhle si představovala muže z Východu, muže s tragickým osudem z Tolstého románů a Čechových her.

„Promiňte, pane Dragonmane, co kdybyste to vzal od začátku? Kdo? Kde?“

„Ano, ano, odpusťte. Ten chlapec se jmenuje Malone. Malone Moulin. Chodí do mateřské školy. V Manéglise, nevím, jestli víte, kde...“

Komisařka Augressová mu pouhým pohledem směrem

k mapě okolí, pověšené na stěně, naznačila, aby pokračoval. Manéglise ležel v polích deset kilometrů od Havru. Vesnice s méně než tisícem obyvatel.

„Upozornila mě na to školní ošetřovatelka. Podle ní ten malý pronáší nesouvislé věty. Poprvé jsem se s ním setkal před třemi týdny.“

„A on vám hned vyprávěl, že jeho rodiče nejsou jeho rodiče!“

„Přesně tak. Tvrdí, že si pamatuje na jiný život, předtím...“

„A rodiče to popírají.“

„Ano.“ Podíval se na hodinky. „Ostatně právě v tuto chvíli určitě hovoří s ředitelkou školy v Manéglise.“

„Bez vás?“

„Jsou radši, když tam nejsem.“

„Rodiče, nebo ředitelka?“

„No, vlastně všichni...“

„Pěkně jim s tou svou historkou lezete na nervy, co?“

Psycholog se lítostivě usmál a v pohledu se mu objevila snažná prosba. Zatoulaný pejsek na ulici, který žebra o kousek sendviče.

„A můžete jim to mít za zlé?“ vzdychla komisařka. „Upřímně řečeno, pane Dragonmane, kdyby vás neposlala Angélique...“

Zlatý odstín jeho očí zajiskřil a pohled přeběhl od dětských obrázků ke komisařčinu obličejí.

„Dovolte mi, abych vám to aspoň vysvětlil. Pár slovy okomentuju tyhle obrázky. Nebude to dlouhé...“

Marianne Augressová zaváhala. Tenhle psycholog je opravdu bombastický ve svém čísle chlápka, který se omlouvá, zakoktavá se, tápe, ale kost nepouští. Musí se zeptat té malé mrchy Angie, kde ho vyčenichala.

„O. K., pane Dragonmane, dám vám patnáct minut.“

Vtom se otevřely dveře. Papy bez vyzvání přerušil kouzlo okamžiku.

„Máme felčara v přímém přenosu!“

„Panebože! Dej mi ho na mou linku!“

„Udělám ještě něco lepšího,“ ušklíbl se inspektor Pasdeloup. „Promítnu ti jeho obličej na stěnu ve velikosti třikrát tři metry. Máš co dělat s profesorem Larochem, Marianne, špičkou Monodovy nemocnice. Jeho ordinace je vybavena posledním výkřikem techniky na videokonference.“

Komisařka požádala Vasila Dragomana, aby odešel z kanceláře a na chvílku ji omluvil.

„Ten případ vloupání v Deauville v lednu vám určitě něco říká?“

Psycholog kývl víc pobaveně než podrážděně a poslušně vyšel z kanceláře do chodby, zatímco druhý inspektor vcházel do komisařčiny pracovny a tlačil před sebou vozík s kamerou a mikrofonom.

„Musíme oprášit tohle zatracené nádobičko,“ utrousil policajt a namířil kameru na bílou stěnu.

Poklekl k vozíku. Měl na sobě přiléhavé bílé tričko a těsné džíny. Třicet let. Andělská držtička, hrudník vytvarovaný v posilovně, tenisky a bezstarostný výraz.

Inspektor Jean-Baptiste Lechevalier. Ženatý. Dvě děti. Oddaný manžel. Šťastný otec.

Ztělesněný sen.

„Hni sebou, Jibé!“

Marianne bručela jen pro formu. Pohledem na okamžik sklouzla k inspektorovým sehnutým zádům, potom kousek níž až k několika centimetrům nahé pokožky zadku pod vyhrnutým tričkem.

Boxerky Calvin Klein. Dokonale vykroužená prdelka.

Zadaná. Ruce pryč...

„Tak a je to, začíná širokoúhlá projekce,“ poznamenal Jibé a zvedl se, přičemž se mu pánev zavlnila šelmí pružností.

Inspektoři Pasdeloup a Lechevalier si vzali každý jednu židli. Marianne si sedla za svůj psací stůl. O vteřinu později namířil Jibé dálkový ovladač na stěnu, která se přeměnila

v nádhernou high-tech dekoraci. Všechno tam vypadalo jako čtverec nebo jako obdélník, od stolu z lakovaného dřeva po designová křesla z šedé kůže, nábytek z exotického dřeva až po plazmovou obrazovku na stěně a po obrovské okno, které koupalo místnost ve světle.

Chirurg se objevil v následující vteřině a zazvonil kostkami ledu ve sklenici, kterou držel v ruce. Bílý plášť, který si nedbale přehodil přes oblek s vestičkou, se dokonale hodil k jeho zářivému masožravému úsměvu.

„Komisařka Augressová? Omlouvám se, mám pro vás jen několik vteřin. Musím za jednou ženou, leží a netrpělivě čeká na můj orgán!“

Chvilíčku počkal, jako by byl videosystém vybavený předtočeným smíchem, který zazní po každém jeho vtípku. Neposkvrněné bělostné zuby na obří obrazovce byly hotovou počtou kolegům zubařům.

„Musím jí transplantovat játra! Tak si pospěšme. Přála jste si se mnou mluvit?“

„Ošetřoval jste včera Tima Solera?“

Chirurg pozvedl sklenici ke rtům. Jakási měděná tekutina. Whisky? Red Bull? V rohu jeho pracovny vyčuhovaly z pouzdra od Huga Bosse golfové hole. Každý detail v místnosti jako by byl vymyšlený do scény ve filmu, kde se utrácejí miliony za dekorace iluzivní malby.

„Tím myslíte toho vašeho lupiče, že? Už jsem všechno vyličil vašim inspektorům. Uprchlík mi zavolal včera k večeru. Bylo to urgentní. Sjednal si se mnou schůzku v přístavu, na Asijském nábřeží. Sešli jsme se na nábřeží Ósaka, stranou zvědavých očí. Čekal tam na mě v bílé Toyotě Yaris. Samozřejmě jsem si zapamatoval poznávací značku. Měl ošklivou ránu mezi podklíčkovou žilou a horním levým plicním lalokem, což byl důsledek kulky ráže 9 milimetrů, která tam uvízla; před několika měsíci ji jen rychle vytáhli a od té doby ho neošetřili. Trpěl bolestí. Zranění se zjevně znovu otevřelo

před několika dny po ošklivém pádu, aspoň podle toho, co mi ten chlápek řekl. Vyloženě trpěl, dělal jsem, co jsem mohl.“

Komisařku to udivilo.

„Vy jste ho vážně operoval v jeho voze v přístavu?“

„Samozřejmě že ne! Když říkám, že jsem udělal, co jsem mohl, myslím tím: udělal jsem všechno, abych vám pomohl.“

„Pomohl nám?“

Jibé patrně podlehl kráse chirurgova salonu. Za oknem pracovny byl asi bazén nebo to možná bylo přímo moře. Ordinance ležela na výšinách Sainte-Adresse, lehavreské nóbl čtvrti.

Chirurg opáčil podrážděně: „No ano. Pomohl policii! Ohlásit vám přítomnost chlápka, kterého hledáte celé měsíce, je to nejmenší, co může poctivý občan udělat, ne?“

„Samozřejmě, profesore! A co jste udělal dál, abyste nám pomohl?“

„Vpíchl jsem mu dvojitou dávku nalbuphinu, což je analgetikum dvakrát silnější než morfium. Uklidnilo ho to a okamžitě zbavilo bolesti a tento stav potrvá ještě dobrých deset hodin. Potom jsem trochu prohlédl tu ránu a improvizovaně ji zase zašil. Zvnějšku to vypadá jako dílo haute couture.“

Opět další reklama na práci kolegů dentistů. Profesor se přiblížil ke kameře pro videokonference, jako by se chystal něco důvěrně zašeptat.

„Ale uvnitř, komisařko, jsem udělal pěkný bordel, to vám přiznávám. Sem tam říznutí skalpelem. Až účinek analgetika pomine, bude mít Timo Soler nesnesitelné bolesti. Nezbyde mu nic jiného než mi zase zavolat, jenomže tentokrát tam budete vy s celou kavalerií...“

Marianne ostentativně polkla, než odpověděla: „Jistě, budeme tam.“

Larochelle vyprázdnil sklenici.

„Perfektní. Teď musím končit, čeká mě ta hezká dívka, leží tam a plně mi důvěřuje, a jestli půjde všechno hladce, bude mít ve mně důvěru i za několik minut.“

Po posledním výbuchu smíchu se luxusní dekor najednou ztratil, jako by nikdy neexistoval. Tři policisté ještě chvilku zírali na bílou stěnu.

„Svatý muž,“ utrousil konečně Papy.

„Co by si počaly pořádkové síly bez pomoci takových uvědomělých občanů?“ dodal Jibé.

„O. K.“ Marianne tleskla. „Ale my toho využijeme a zabásneme Tima Solera, až se zase objeví, aby ho profesor sešil. Nezmeškáme to.“

Komisařka se obrátila k Jibému.

„Hele, Spielbergu, koukej mi to tady uklidit. Odvez ty krámy.“

Potom k Papymu.

„Ty buď pořád napojený na doktora House, každou minutu.“

Konečně vzala do ruky jeden dětský obrázek položený na psacím stole. Čtyři nejisté vertikální čáry, černé, a pátá diagonální pokroucená a modrá.

Čmáranice.

„A teď mi dejte patnáct minut, aby mi ten psycholog vysvětlil manuál k paměti tříletého dítěte,“ požádala Marianne.

6

Malá ručička na 12, velká ručička na 1

Třída se rozešla a Malone tu zůstal sám. Polovina dětí už se řadila do dvojstupů a tvořila hlučný běžící pás na cestě do jídelny za železným plotem školního dvora. Druhá polovina se vrhala k rodičům. Hlavně k maminkám. Tátové chodili spíš ráno nebo večer. Každé dítě se chytilo nějaké ruky, dvou paží, skočilo někomu kolem krku nebo se přilepilo na nějakou nohu.

Malone to neudělal. Ne dnes.

„Počkej tady, ano? Nebude to trvat dlouho.“

Jeho učitelka Clotilde se na něj široce usmála.

Byla to pravda, Malone opravdu nečekal dlouho, maminka-da a táta-di dorazili, sotva odešli ostatní rodiče. Maminka-da jen zřídkakdy přišla pozdě, ale obvykle pro něj chodila sama, aby ho odvedla na oběd, nikdy s tátou-di.

Malone běžel k mamince-da a popadl ji za ruku. Pochopil, a ráno mu to ještě zopakovali, že mají dnes v poledne po škole mluvit s učitelkou kvůli těm příběhům, které vypráví. Bylo divné vejít do prázdné třídy a mít všechny hračky jenom pro sebe.

„Pan a paní Moulinovi? Posadte se prosím...“

Clotilde Bruyèrová ukázala trochu rozpačitě na jediné dvě židle v sekci mladších dětí mateřské školy, vysoké třicet centi-

metrů. Obvykle se schůzky s rodiči konaly tady a pro dospělé to nebyl žádný problém.

Obvykle.

Dimitri Moulin vypadal se svými sto osmdesáti centimetry a sto deseti kilogramy na liliputánské židličce jako slon v cirkuse. Nohy měl složené pod sebou, kolena mu sahala až pod bradu.

Clotilde se obrátila k Malonovi.

„Necháš nás o samotě, zlatíčko? Běž si chvíli hrát na dvůr. Brzy budeme hotovi.“

Malone to čekal. Bylo mu jedno, že musí pryč. Schválně tady zapomněl Gutiho v koutě mezi panenkami vedle modré postele. Nikdo si plyšáčka nevšimne a Guti mu potom bude všechno vyprávět. Vyšel ze třídy a toužebně se zadíval na tobogan a tunel, kde si obvykle hráli starší žáci, on nikdy. Váhal, jestli toho má využít a proběhnout jím.

Obloha byla úplně černá, jako by mělo pršet.

Záchody byly daleko od toboganu a od tunelu, velmi daleko, skoro na druhém konci dvora. Jestli se najednou rozprší, nedokáže utéct dost rychle a nepodaří se mu uniknout skleněným kapkám.

V tu chvíli slyšel, jak táta-di křičí, i když byly dveře třídy zavřené. Chudák Guti, pomyslel si Malone.

Jeho plyšáček se vždycky trochu bál, když se táta-di rozzuřil.

Dimitri Moulin natáhl nohy na koberec s dráhou pro autíčka. Byl nervózní. Patou drtil domy, zahrady a silnice natištěné na koberci.

„Paní Bruyèrová, budu mluvit upřímně. Mám jiný věci na práci než chodit do školky! Právě jsem si zase našel zaměstnání. Musel jsem si vyjednat se šéfem, abych mohl začít až v jednu odpoledne. Vám je to samozřejmě jedno, to je mi jasný, vy dostáváte plat každý měsíc až do důchodu, ale já ne.“

Stále stejná písnička! Clotilde to zase schytala. Ještě na to nebyla zvyklá, učila teprve šest let a poslední dva roky dělala ředitelku, ale už ji varovali: tohle je klasika skoro stejná jako neustálé připomínání prázdnin. Vybrala si tenhle obor, chtěla se starat o malé děti, protože byla vlídná a trpělivá. Tyhle vlastnosti jí měly posloužit i k tomu, aby obměkčily zuřivé táty medvědy.

„Máme jednat o něčem jiném, pane Mouline.“

„O. K., tak zrychlíme. Podívejte se, všechno jsem přinesl. Radši se tím proberte sama, to bude lepší než dlouhé žvahnění.“

Vytáhl z batohu spoustu desek z tuhého papíru.

„Potvrzení o narození. Rodný list orazítkovaný radnicí a porodnicí. Album fotek toho malého od narození. Jen si to prohlédněte. Možná to není náš kluk, co?“

Amanda vedle něj stále mlčela. Očima zabloudila ke koutu, kde byly narovnané panenky. Malone tam nechal svého plyšáčka sedět na vysoké židli. Guti se na ně díval, jako by mu neuniklo ani slovo z rozhovoru. Jako by je sledoval, pomyslela si bláhově Amanda.

„Pane Mouline,“ uklidňovala ho učitelka, „nikdy jsme nezpochybňovali fakt, že Malone je váš syn. Jenomže...“

„Nejednejte s námi jako s blbci!“ přerušil ji hrubě Dimitri Moulin. „Pochopili jsme narážky toho psychouše, toho Rumuna, Vasila Nevímjakkdál... A vaše taky, ty poznámky v sešitě mého kluka.“

Být vlídná a trpělivá. Clotilde se stále držela své strategie. Nakonec, zkrotit otce Moulina by nemělo být obtížnější než poradit si z Kylianem a Noahem, dvěma největšími uličníky ve třídě.

„Pane Mouline, pokud jsem napsala nějaké poznámky a navrhla vám tuto schůzku, je to jednoduše proto, že váš syn pronáší věty, jež je možné kvalifikovat přinejmenším jako udivující na jeho věk, hlavně tedy když se svěruje školnímu

psychologovi. Jen jsem si přála, abychom se setkali a vy byste mi určité věci upřesnili.“

„Mluvíte jako policajti!“

Clotilde popošla o několik centimetrů a sklonila se, přidřepla, aby byla ve výši očí Dimitriho Moulina. Byla zvyklá žít osmdesát centimetrů nad zemí celý den. Metr osmdesát neznamenal pro tohoto tlustokožce žádnou výhodu v JEJÍ třídě. Spíše naopak.

Ředitelka školy probodla Moulina pohledem.

„Nejprve se uklidníme, ano? Nikdo nehovořil o policii. Tady jsme ve škole. V mé škole! Takže budeme diskutovat klidně a v zájmu vašeho dítěte.“

Dimitri Moulin chvilku vypadal, že se zvedne z trpasličí židle, ale jeho žena mu přilepila ruku na stehno a zadržela ho. Dlouho se díval na učitelku s vyzývavým výrazem.

„Chci diskutovat... No, přese všechno vypadáte jako dobrá učitelka. Ale ten psychouš mi nesedí...“ Odmlčel se. „Rodiče se přece můžou postavit proti tomu, aby jejich dítě chodilo k psychoušovi, ne?“

Clotilde chvilku mlčela, než odpověděla.

„Je to komplikované, všechno závisí na tom, proč...“

„Ale já na to vlastně kašlu,“ skočil jí Moulin znovu do řeči.

Zdálo se, že se uklidnil. Možná proto, že se mu docela líbila tahle ženuška, která mu odporuje.

„Heleďte,“ pokračoval Dimitri Moulin, „já sám dobře vím, že u toho kluka něco kulhá. Že moc nemluví, a když, tak používá moc složitá slova, že má v hlavě moc věcí. Kdyby mu udělalo dobře, že si o tom s někým promluví, tím líp. Teda myslím s někým dospělým. Ale ten Vasile Dragonski... Nemáte někoho jiného? Někoho víc...“

„Víc co?“

„Ale vy víte, co chci říct.“ Rozesmál se. „Víc francouzskýho. Copak na to nemám právo? No?“

Sklonil se a rozložil u svých nohou album fotografií, při-

čemž odstrčil autíčka a pokryl značnou část města nakresleného na koberci.

„Tak jo, teď se koukněte, ať jsme tady k něčemu. Prohlídněte si to. A pak vypadneme.“

Clotilde ostentativně odvrátila zrak od dokumentů.

„Vasile Dragonman nepadá do mé kompetence. Spadá přímo pod akademii. Dnes hledám hlavně smíření. Jsme tu proto, abychom si promluvili, a já mu potom sdělím své závěry. Určitě bude důležité, abyste se s ním opět sešli. A to co nejdříve.“

Dimitri Moulin vypadal zamyšleně. Jeho žena se poprvé chopila slova.

„Chcete říct, že školní psycholog může podat oznámení bez vás?“

„Ano,“ přisvědčila Clotilde. „Pokud má pochyby, co se bezpečí dítěte týče, může to oznámit nejprve orgánu péče o dítě, který určí sociální asistentku...“

„Nejprve!“ zařval Dimitri. „A zadruhý udělá co?“

Clotilde pomalu přemístila malý hasičský vůz, který se chystaly rozdrtit Moulinovy těžké boty. Potom oznámila svým flétnovým hlasem: „Podá oznámení na policii.“

„Policie? Děláte si ze mě srandu? Kvůli sotva čtyřletému klukovi, co nedá dohromady tři věty?“

Clotilde uklidila do bezpečí druhé autíčko. Už zase měla převahu.

„Neřekla jsem, že to udělá,“ upřesnila s uklidňujícím úsměvem. „Dobře vidím, že Malone je rozkošný chlapeček, který se normálně vyvíjí a o nějž se doma dokonale staráte. A pak, jenom mezi námi, nemám sebemenší zájem na tom, aby policie zahájila vyšetřování, vyslýchala děti a rodiče z mé třídy.“ Znovu se naklonila, stále sedíc na bobku, zadívala se mu zblízka do očí, což byla její oblíbená pozice, aby vzbudila respekt u svých mrňat. „V tak malé vsi, jako je Manéglise, na tom nikdo nemá zájem, že ne, pane Mouline? Takže si o tom pro-

mluvíme v klidu a vy se pokusíte mi vysvětlit, proč ten čertík Malone vykládá, že nejste jeho rodiče.“

Dimitri Moulin se chystal otevřít ústa, ale Amanda mu nedopřála čas.

„Mlč, Dimitri, teď mlč,“ pronesla skoro prosebně. „Mlč a nech mě mluvit.“

* * *

Venku dopadla první kapka na tobogan a sklouzla až do písku.

Druhá. Třetí.

A každá další byla nebezpečnější než ta předchozí.

Malone měl štěstí, žádná ho nezasáhla.

Ještě ne.

Naposledy se podíval k oknu třídy. Všechny obrázky tam visely, otisky rukou, které děti nejdříve namáčely v kbelíku s barvou a potom obtiskovaly na list papíru.

Jeho otisk byl jasně červený.

Za sklem okna o něm určitě mluvili. A možná i o mamince, ne o mamince-da, ale o mamince z dřívějšíka. Možná také o pirátech, o raketách a o obrech. Dospělí o tom všem vědí. On si na to vzpomíná jenom díky Gutimu.

Další kapka mu dopadla na tenisku.

Vyhnul se jí. A rozběhl se.

Ke dveřím na záchod to bylo víc než dvacet metrů.

Otevřít je, zavřít se tam, jak ho to naučila maminka.

7

*Dnes moje mladší sestra Agathe snědla
všechny bonbony ze zásoby, než jsem se
vrátila ze školy a máma z práce.
Chut' zabít!
Byl tam jeden bonbon s kyanidem.*

Pro odsouzení: 253

Pro zproštění: 27

www.chut-zabit.com

Vasile Dragonman rozložil všechny kresby před komisařku Marianne Augressovou. Ukázal na první z nich, skoro bílý list papíru se čtyřmi svíslými černými čarami a červenou čarou, která vedla přes ně, vlastně je přeškrtovala.

„Podívejte se pozorně na ty čáry...“

Marianne Augressová položila ruku na kresbu, aby ji zakryla.

„Takhle ne, pane Dragonmane! Vezměte to od začátku. Kdo je ten chlapec? Povězte mi stručně něco o jeho rodičích.“

Vasile se kousl do rtu jako dítě přistižené při chybě.

„Rodiče? Jsou normální. Obyčejní. Nemůžu o nich říct nic zvláštního. Matce Amandě Moulinové bude něco přes třicet,

ale vypadá o deset let starší. Otcí je zhruba čtyřicet. Už léta jsou manželé. Bydlí v malém domku v Manéglise na sídlišti v Hauts de Manéglise, u výjezdu z obce, abych byl přesný, na náměstí Maurice Ravela. V Manéglise je jenom tohle: malé centrum a potom obrovské parcely s novou zástavbou kolem. Matka pracuje jako pokladní ve Vivécu, v malé místní samoobsluze. On je elektrikář nebo něco podobného, myslím, že se teď usilovně snaží získat pracovní smlouvu na dobu neurčitou. Ve vsi ho znají, protože trénuje kluky ve fotbale.“

„Setkal jste se s nimi?“

„Jednou, na začátku. Tehdy jsem si kladl méně otázek.“

Vasile se tvářil skoro omluvně, jako by se vinil z toho, že podezívá rodinu tak obyčejnou, bez skandálů. Marianne připadalo neuvěřitelné, že se chová jako malý kluk, který je na rozpacích, když plácne něco nevhodného. Slíbila si, že si o tom hned večer promluví s Angie. Nezapochla se nakonec ta malá potvora do tohohle krásného chlapa? Těžko; tenhle omračující psycholog je příliš velký intelektuál na výstředního cvoka, jako je Angie, kterou přitahují jenom „Bad boys“.

Papy v tu chvíli prošel za sklem kanceláře s kávou v ruce. Pohledem se ho zeptala, zavrtěl hlavou. Žádná novina o profesoru Larochellovi, tudíž ani o Timu Solerovi...

„Velmi dobře, pane Dragonmane. Vraťme se tedy k tomu chlapci. Vysvětlíte mi ty obrázky.“

„Jak už jsem vám řekl do telefonu, tvrdí, že prožil jeden život před tím, který žije teď, než se zabydlel v dětském pokoji v domku v Manéglise s rodiči Amandou a Dimitrim Moulinovými. Svůj předešlý život popisuje hodně přesně a podrobně, zatímco podle své učitelky Clotilde Bruyèrové je Malone Moulin spíše tiché a zdrženlivé dítě.“

„Proč se vám svěřuje?“

„Je to moje profese.“

Dobrý zásah, připustila Marianne. Vasile je milý a zdvořilý, ale nepovažuje se za žádné ořezávátko. A co když je myto-

man on sám? napadlo komisařku. Co když si celou tuhle historiku vymyslel, aby si udělal reklamu? Co si jako zneužívání naruby?

„Jen si prohlédněte kresby,“ pokračoval psycholog, „to bude jednodušší. Čtyři svislé čáry na tomhle obrázku představují podle Malona zámek, vedle něhož žil. To jsou čtyři věže. Ta klikatá čára, stoupající vzhůru, je raketa. Tvrdí, že ji sledoval, když vzlétala. Několikrát.“

Marianne vzdychla. Tohle by neobstálo ani na vteřinu. Poslouchala toho chlápka, jen aby zabila čas, než zase zavolá chirurg a než ona pošle pět policejních méganů do přístavu, aby její lidé skřípli Tima Solera. Na chvíli zabloudila očima na obrazovku počítače. Stránky *chut-zabit.com* blikaly na pozadí. Přirozeně ji opět napadla Angie.

Co jestli si z ní ta zlomyslná potvora jen dělá legraci? Co jestli je tenhle rádoby psycholog jenom její kámoš, který hraje roli?

„Zapomněl jste na piráty,“ prohodila roztržitě. „Včera jste mluvil o pirátské lodi.“

Vasile nezachytil v jejím tónu ironii.

„Ano! Přesně tak.“ Uchopil další kresbu. „To modré šrafování má být moře. Malone tvrdí, že ho viděl z okna svého pokoje. A ty dvě malé černé tečky představují loď.“

„Jednu nebo dvě pirátské lodě?“

„Jenom jednu, ale zlomenou vpůli. I na tu se díval ze svého pokoje. Tenhle typ přesných vyjádření je matoucí. V tom, co vykládá, je velmi konzistentní, na sezeních si nikdy neodporuje.“

Mariannin prst běžel podél modrého moře.

„A co les obrů lidožroutů? Vzpomínám si, že v té chlapcově historce byli i obři.“

Naklonila se přes stůl, vystrčila prsa, svůj nejkrásnější a jediný argument, pokud šlo o muže. Ať je to jenom legrace kámošky Angie, nebo ne, je na čase tuhle komedii ukončit.

„Upřímně, pane Dragonmane. Co ode mne očekáváte? Kam až mě chcete zavést? Nechcete mi snad tvrdit, že na základě těchhle škrábanic a báchorek věříte, že ten kluk mluví pravdu!“

V očích Vasila Dragonmana se objevil vyděšený záblesk. Zranění. Dvě misky sieny pálené. Rozbité. Neodolatelné. Jako by poprvé narazil na zeď krutého, ledového a pragmatického světa.

„Ale ano, komisařko, navzdory všem zvláštním aspektům toho případu mu věřím! Osm let studia a stejně tolik let zkušeností nasbíraných v terénu by mě měly přesvědčit, že chlapec si vytvořil svůj vnitřní svět se symbolikou, která je mu vlastní, psychologický labyrint, v němž musíme postupovat velmi opatrně. Ale nazývejte to, jak chcete, instinktem nebo intuicí, já jsem přesvědčený, že většina jeho vzpomínek se zakládá na skutečnosti. I když to tak úplně nesedí s tím, co znám z psychoanalýzy. Ano, jsem si jistý, že opravdu viděl ty věci, které kreslí.“

„V Manéglise? Ve svém domku?“

„To jistě ne.“

Panebože! pomyslela si Marianne. Pod stolem křečovitě sepnula ruce. Cítila, že mimoděk začíná podléhat téhle nemožné historce a má k tomu jediný důvod: raději se bude dívat do těchhle dvou očí perníkové barvy než postávat před automatem na kávu a čekat, až bude moct vyslat své lidi na Asijské nábřeží.

„Nemáte ještě něco jiného, pane Dragonmane? Něco, hm, konkrétnějšího?“

„Ano.“

Vasile se sklonil k brašně, kterou si evidentně znovu sešíval svépomocí, a vytáhl z ní sérii snímků obchodního centra.

„Poznáváte to?“

„Měla bych? Ve Francii jsou přece přesně takových tisícovky, ne?“

„Tohle je obchodní centrum v Mont-Gaillard. Největší v lehavreské aglomeraci. Malone tvrdí, že právě v tomhle obchodním centru ho jeho pravá matka svěřila té druhé mámě, Amandě Moulinové. Ukázal jsem mu víc záběrů. Malone poznal McDonald, logo Auchan, obrázek Ilot Pirate, červeného a zeleného papouška. Jenom v tomhle obchodním centru jsou všechny tyhle tři obchody, tudíž i tyhle vývěsní štíty. To si chlapec nemohl vymyslet...“

Komisařka si chvíli podrobně prohlížela fotografie.

„To nic nedokazuje,“ uzavřela to po chvíli. „Plete se. Nebo jenom popisuje místo, které zná. Určitě trávil všechny soboty od svého narození v tomhle ráji konzumu. Tak začíná víkend celé severní oblasti ústí řeky, ne?“

„Neplete se, komisařko! Je obtížné vám vysvětlit za tak krátkou dobu nuanci mezi pamětí implicitní a pamětí epizodickou, ale on se neplete, to vás ujišťuju!“

Krásný, hrdý a umíněný, pitomý psycholog!

Marianne si povzdychla.

„Kdy asi podle vás došlo k té výměně maminek?“

„Řekl bych před několika měsíci. Možná před rokem. Není to přímá vzpomínka. Je to vzpomínka na vzpomínku, chcete-li.“

„Lituju, ale nerozumím ničemu.“

„Vzpomínka, na niž myslí každý večer, aby nezapomněl. Vzpomínka, která je vražená v mozku jako hřebík. Ale na tom hřebíku visí jakýsi závěs či závoj, aby nebylo vidět, co je vzadu.“

„A co je vzadu?“

„To, co prožil před tou výměnou v Mont-Gaillard. To, co umí vyjádřit pouze formou obrázků. Obři lidožrouti, piráti a ten zbytek. Skutečnost, kterou lze velmi těžko vizualizovat přímo.“

„Podle vás skrývá nějaké trauma, je to tak? Trauma prožité v minulosti.“

Vasile najednou působil sebevědoměji. Chlapecký úsměv zmizel.

„Ano, připadá mi to zjevné. Chci si promluvit o tom zbytku, o jeho skutečné nebo falešné mámě, o upřímnosti Aman- dy a Dimitriho Moulinových, ale jinak nemám sebemen- ší pochybnosti: ten chlapec prožil těžké trauma a vystavěl si obranné zdi, aby v nich uzavřel ten přízrak někde ve své pa- měti.“

Psycholog pochopil, že znovu přitáhl komisařčinu pozor- nost. Pokračoval a dával si pozor, aby nezrychlil řeč.

„Jenže... jak vám to vysvětlit... nejde o klasické trauma. Nezdá se, že by se svých nových rodičů bál. Dokonce je má docela rád. Jen si myslí, že to nejsou jeho rodiče.“

„Pedofilie, znásilnění ze strany někoho blízkého, nemusí to být jen otec nebo matka, mohlo by třeba tohle vyvolat po- dobné symptomy?“

„Ne, pokud vím... Nic takového jsem neobjevil.“

Marianne sklopila oči a podívala se na hodinky.

Ukazovaly 12 hodin 20 minut.

Už několik vteřin bušil do oken komisařčiny kanceláře prudký liják. V Havru to bylo běžné a netrvalo to dlouho, tedy aspoň déšť. Vlhkost ale přetrvávala a s ní i lepkavá šed', jako by voda definitivně prosákla betonem v centru města, štěrkem v přístavu a oblázky na pláži.

Za druhým oknem, tím, které vedlo do chodby, pořád cho- dili poldové, nebyli nijak zvlášť vzrušení, což v jazyce těla znamenalo, že Timo Soler o sobě nedává vědět. Že může být i mrtvý, pokud třeba spravedlnost v podobě Larochellova skalpelu měla příliš těžkou ruku.

Marianne se rozhodla pokračovat v rozhovoru, ale tento- krát nejenom pro psychologovy krásné oči. Zajímalo ji, co ví o dětství Malona Moulina a o dětství všech ostatních dětí od narození do čtyř let. O těch zárodcích dospělých lidí, jednou bude takový nosit v břiše. Aspoň v to pevně doufala.

„Pane Dragonmane. Budu upřímná, opravdu mi dělá vel- ké potíže vás sledovat. Všechno, co mi tu povídáte, mi při-

pomíná špatný žert, ale včera jste mi na konci našeho telefonního rozhovoru sdělil, že ten případ je urgentní, že hrozí nebezpečí z prodlení. A to mě znepokojilo. Tvrdil jste, že paměť toho chlapce se vymaže, pokud rychle nezasáhneme. Vysvětlete mi to. Co se stane, když nikdo kromě vás tomu chlapci neuvěří?“

8

Malá ručička na 12, velká ručička na 4

Mezi bílou dlažbou a dveřmi byla tak desetcentimetrová mezera, asi aby se lépe vytíralo. Malone se tou mezerou díval. Voda se hromadila před záchody, tvořila stejnou loužičku, jaká byla v písku u ústí toboganu. Stačilo jen ji přeskočit. Bylo by to snadné, i když neuměl skákat daleko a utíkat tak rychle, jako to dokážou větší děti.

Kdyby se mu teniska namočila ve vodě, nebylo by to nic vážného, přesvědčoval sám sebe. Voda, jakmile spadne z oblohy, už není nebezpečná, protože umře, když se rozprskne o zem. Stejně jako včely: jakmile jednou píchnou, hned nato umřou, řekla mu to maminka-da; často mu povídá o včelách, o komárech, o mravencích a jiných drobných zvířátkách.

Ano, stačilo by přeskočit vodu.

Až všechno skončí.

Ne hned.

Malone slyšel, jak déšť padá na střechu záchodků, a nevěděl, jestli jsou ty kapky už mrtvé, když kloužou z větví stromů nebo ze střechy, nebo jsou ty druhé, které bodají jako tisíc hadů, jako tisíc šípů, co vystřelují rytíři, pokud nemáte čas se schovat.

Shýbl se, aby se znovu podíval mezerou. Na druhé straně

dvora, za oknem třídy, za kapkami deště, které tepaly do skla, a za otisky rukou na něm uhořel obličej maminky-da.

* * *

„Necítím se tady dobře, slečno.“

Prsty Amandy Moulinové uždíby pár kousků plastelíny položené na nejbližší polici, a teď je hnětly do malinkých kulíček. Dimitri Moulin se kroutil na miniaturní židličce a jako by ho rozhovor přestal zajímat.

„Chápejte,“ pokračovala Amanda, „škola mi nikdy nese-děla. Přesto je tohle moje škola. Chodila jsem sem, kolik je to vlastně let, skoro třicet, v roce 1987, to tu ještě byla ředitelkou paní Couturierová. V té době jsme tu neměli tolik hraček venku ani ve třídě, byla tu jenom jedna třída a v ní patnáct žáků. Vidíte, mohla bych se tu teda cítit trochu jako doma, ale ne, marně se nutím, opravdu na školu nemám dobré vzpomínky. Vykládám vám to všechno, abych vám vysvětlila, proč nerada chodím na školní slavnosti, besídky, volby rodičů, prodávání koláčů..., to není pro mě. A ne že bych po tom netoužila, nebo že by mi to nepřipadalo důležité. Je to zkrátka proto, že...“

Amanda zaváhala. Její prsty teď uhnětly dohromady dvě barvy, červenou a bílou, a udělaly z nich tělově růžovou, žíhnanou místy šarlatovými žilkami. Clotilde se na ni pozorně dívala, nepřerušovala ji.

„Je to proto, abych vám už řekla všechno, že škola pro mě byla vždycky strašná dřina, koule, kterou za sebou vleču od tří let. Určitě nejsem jediná, co? Je víc lajdáků než těch hodně nadaných, že jo? Když sedím ve Vivécu u kasy, se všemi se bavím, už šest let, všichni vám to potvrdí. Nejsem nijak nesmělá. Ale tady na mě zase padne tréma. Uvědomím si, kolik lidí je inteligentnějších než já; ti mají mluvit, ti mají mít nějaký názor, všichni jsou lepší než já. Určitě rádi chodili do školy.“

Růžové měkké plastelínové kuličky přecházely z jedné ruky do druhé. Upozorňovali mě na to, pomyslela si Clotilde. Někteří rodiče jsou nedůvěřiví, nepřátelští, dokonce i agresivní, sotva vstoupí do školního dvora; ale je to jenom ze strachu. Ze strachu, který pramení z dětství.

„Povídejte mi o Malonovi, paní Moulinová.“

„Jo, hned, už tam budu. Ale nejdřív jsem vám chtěla něco říct o sobě, protože je to důležitý, abyste to pochopila. Takže jsme tady proto, že Malone vykládá, že nejsme jeho praví rodiče, a školní psycholog ho bere vážně? Žijeme s Malonem od jeho narození. Přinesli jsme vám všechny fotky, jeho první krůčky, jeho narozeniny, oslavy se sousedy, prázdniny, procházky v lese, u moře, v obchodním centru. Od narození jsme ho nechali samotného jen dva dny u mé sestry, když jsme před dvěma lety jeli na svatbu do Mans. Během tý chvíle nám ho nevyměnili, že ne, to bysme si určitě všimli!“

Clotilde se přinutila k úsměvu. Dimitri Moulin drtil špičkou nohy silnici, která se vinula na koberci s vytištěnou dráhou pro autíčka.

„Heleďte, slečno,“ naléhala Amanda Moulinová, „zeptejte se všech, které známe, sousedů z náměstí Maurice Ravela, mé rodiny, Dimitriho rodiny, Malonovy chůvy, každá máma z parku Hellandes, která tam chodí s miminem, vám to potvrdí. Je můj kluk, fakt! Víte to dobře, přivedla jsem ho k vám loni v květnu k zápisu. A na radnici to vědí taky! Zapsali ho tam do matriky. Jsou tu všechny papíry.“

„Samozřejmě, paní Moulinová, nikdo o tom nepochybuje.“

Ve třídě se rozhostilo těžké ticho, takového Clotilde u svých dětí nikdy úplně nedocílila. Amanda si najednou rozmáčkla růžovou modelínu o manšestrovou sukni.

„Přece nám ho nevemou, že ne?“

Dimitri sebou trhl. Kopl do malé bílé sanitky. Ředitelka stačila jenom udělat udivené gesto, Amanda už pokračovala.

„Staráme se o něj, jak nejlíp umíme, slečno. Koupili jsme

barák v Manéglise, když jsem byla těhotná. Byla to pitomost, Dimitri vám to potvrdí, neměli jsme peníze na počáteční vklad, na třicet let jsme se zadlužili, dokonce i s bezúročnými půjčkami, ale přece nebudeme kluka vychovávat v paneláku na sídlišti v Mont-Gaillard. A věděla jsem taky, že je tady dobrá škola. Aspoň jsem tomu věřila.“

Dimitri Moulin se podrážděně podíval na manželku. Nezdálo se, že by si toho všimla.

„Děláme, co můžeme, slečno. Jak nám řekli, že to máme dělat. Máme zahradu, aby si měl kde hrát, vařím jídla ze zeleniny, nutím mu je, ne moc televize, spíš knížky. Pokoušíme se, učíme se, chceme mu dát šanci, jakou jsme my neměli.“ Vytáhla z kapsy kapesník. „Slečno, kdybyste věděla, jak na tom klukovi visím. Děláme, co můžeme, to vám přísahám.“

Clotilde se naklonila k Amandě Moulinové stejně, jako když čistila nějakému dítěti nos nebo ho přechesávala.

„O tom nikdo nepochybuje, paní Moulinová,“ zopakovala. „Děláte to, jak nejlíp to jde. Ale proč tedy Malone vykládá ty historky?“

„Příběhy o raketách, o zámku, o pirátech, o jiném životě, který měl před námi?“

„Ano.“

„Všechny děti si vymýšlejí, ne?“

„Ano... Ale takových, co vyprávějí, že rodiče nejsou jejich rodiče, je opravdu hodně málo.“

Amanda dlouho přemýšlela. Dimitri si znovu protáhl nohy. Najednou se tvářil uspěchaně, chtěl odejít a ostentativně zatáhl zip své bundy. Amanda si to neuvědomila.

„Myslíte si, že se o něj špatně staráme?“

„Ne,“ vyhrkla Clotilde. „To vůbec ne.“

„Protože když na to tak myslím, asi je to tím. Malone je totiž lepší než my. Chytřejší. Je zralý na svůj věk, psycholog nám to řekl už při první schůzce, proto jsme taky souhlasili s tím, aby ho viděl. Malone má v hlavě plno věcí, příběhy, dob-

rodružství, svůj vlastní svět, všechny ty věci, kterým my dva s Dimitrim nerozumíme.“

„Co tím chcete říct?“

„Možná nejsme takoví rodiče, jaké by Malone chtěl mít. Určitě by měl radši nějaké bohatší, mladší, vzdělanější, co by ho brali do letadla, na lyže, do muzeí. A možná proto si vymýšlí jiné rodiče...“

„Paní Moulinová, dítě takhle neuvažuje.“

„Ale ano! Proto jsem já odešla od svých rodičů. Protože jsem chtěla žít jiný život než oni. Chtěla jsem něco jiného než venkov, rachotu, šéfy. Tenkrát jsem tomu věřila. Dokonce jsem si myslela, že se mi to povedlo, než jste mě sem povolala.“

„Já jsem vás ‚nepovolala‘, paní Moulinová. A o jiném životě a jiných rodičích sní pubertáci, a ne tříleté děti.“

„Ale to jsem vám právě říkala, slečno. Malone je na svůj věk vyspělý!“

Dimitri Moulin se přesně v tu chvíli zvedl. Jeho metr osmdesát se rozvinul a jeho postava najednou zavalila místnost, miniaturní nábytek, maličké hračky a ředitelku trpasličí školy.

„Myslím, že tentokrát jsme to probrali důkladně! Mám zpoždění, už musím do práce. A navíc můj kluk čeká pěkně dlouho sám na dvoře.“

Jeho žena neměla na vybranou, musela vstát také. Dimitri si celou tu dobu měřil učitelku. Na druhém konci dvora Malone vycházel ze záchodků.

Už nepršelo.

„Podívejte se na mého kluka,“ naléhal Moulin. „Všechno je v pořádku! Takže ode mě vyřídíte tomu psychoušovi, že jestli na něm bude hledat nějaký hnidy, vyřídíme si to spolu jako dva chlapi. Mého kluka nikdo nebije, neznásilňuje ani nic jiného. Je mu dobře, rozumíte tomu? Je mu dobře. A vychovávat si ho budu, jak chci!“

„Rozumím.“

Clotilde Bruyèrová jim otevřela dveře, zaváhala, pozorovala Malona, který se k nim blížil, a potom pronesla:

„Ale jestli si můžu dovolit jednu radu, protože mám Malona ve třídě už několik měsíců, neberte to zle, paní Moulinová a pane Mouline, ale oblékejte syna tepleji.“

„Protože bude zima?“ zeptala se neklidně Amanda.

„Ne, protože vašemu synovi *je* zima. Často. Skoro pořád. I když svítí slunce.“

* * *

Škoda Fabia rychle ujížděla pustými ulicemi Manéglise. Silnice z Branmaze. Táta-di ťukal prsty do volantu. Za ním seděl v dětské sedačce Malone a tiskl v náručí Gutiho.

Malá ručička na 1, velká ručička na 4.

Spěchal, už aby byl doma, šel nahoru do svého pokoje a schoval se tam do postele se svým plyšáčkem. Aby mu Guti všechno vyprávěl...

9

„Ráda byste věděla, komisařko, jak funguje paměť tak malého dítěte, je to tak?“

Marianne Augressová kývla na souhlas. Vasile Dragonman se pořádně nadechl, než se pustil do výkladu.

„Dobře. Bude to ovšem trochu delší, i když to vlastně není zase tak složité. Čas, po který si dítě uchová vzpomínku v paměti, se zvyšuje s věkem. Pokud jde o tříměsíční dítě, bude si vzpomínat na věci a události jeden týden zpátky. Hra, hudba, chuť... Šestiměsíční dítě už si pamatuje věci staré tři týdny, rokapůlleté dítě si pamatuje tři měsíce, tříleté dítě si vzpomíná na věci staré přibližně půl roku...“

Marianne nevypadala přesvědčeně. Mávla rukou na znamení podrážděnosti.

„O. K., to je matematická teorie. Ale paměť dítěte určitě závisí i na jiných kritériích, ne? Mimino si určitě pamatuje něco nebo někoho, koho nebo co vidí každý den, aspoň si to myslím. Nebo naopak něco výjimečného, nějakou událost, která se mu výjimečně líbila, nebo která ho strašlivě vyděsila.“

„Ne,“ oponoval klidně psycholog. „Tak to není. Vy uvažujete a mluvíte, jako by šlo o paměť dospělého člověka, o paměť schopnou třídit důležité a nepodstatné, užitečné a neužitečné, pravdivé a nepravdivé. Paměť dítěte mladšího než tři roky funguje na úplně jiném principu. Všechny vzpomínky, pak-liže nejsou neustále aktivovány, se nevyhnutelně vymažou.“

Dám vám příklad. Budete dítěti od jeho narození až do tří let ukazovat denně stejný kreslený film. Dívá se na něj ustavičně, zná jej z paměti, osoby z toho filmu jsou jeho nejbližší přátelé. Potom mu rok ten film nepustíte a celou tu dobu se o něm nezmíníte. Až mu budou čtyři roky, vytáhnete to DVD a znovu dítěti pustíte onen kreslený film. Nebude si z něj vůbec nic pamatovat!“

„Opravdu?“

„Opravdu! A to, co funguje u kresleného filmu nebo příběhu, může klidně fungovat i u blízkého člověka, o němž se nezmíníte: třeba u dědečka, který umřel, u chůvy, kterou ztratilo z dohledu, a u sousedky, která se přestěhovala. Mýlí nás to, že jen velmi vzácně dokážeme několik měsíců mlčet o nějaké důležité události. Malé dítě má ale naopak naprosto výjimečnou paměť krátkodobou, pokud ji podněcujeme, zapamatuje si, kam si schovalo ráno dudlík, připomene si barvu houpačky v parku, kam si chodí denně hrát, vzpomene si na psa za plotem cestou do pekárny, hlavně pokud se tyto činnosti opakují nebo se pravidelně připomínají při hovoru.“

„Takže paměť dětí vytvářejí rodiče?“

„Ano, téměř na sto procent. Ostatně totéž platí i o nás dospělých. Tomu se říká epizodická nebo autobiografická paměť. Naše dospělá paměť se téměř výhradně skládá z nepřímých vzpomínek. Z fotografií, vyprávění, filmů. Přesně jako princip šušky, vzpomínky na vzpomínky vzpomínek. Máme dojem, že si přesně pamatujeme na prázdniny před třiceti lety, na každý den, každou krajinu, každý dojem, ale jsou to jenom stále stejné obrazy, které jsme si vybrali a znovu složili podle velmi osobních kritérií, jako kamera, která zabírá jenom jeden úhel pohledu, jenom jednu část dekorace. Stejně je to s vaším prvním karambolem na kole, vaším prvním polibkem, vaším radostným pokřikem, když jste se dozvěděla, že jste udělala maturitu. Váš mozek třídí a uchovává si jen to, co ho zajímá, je to velmi subjektivní. Kdybyste mohla vrátit čas

a pustit si znovu film své minulosti, zjistila byste, jak málo se skutečné události shodují s vašimi vzpomínkami. Jaké bylo počasí? Co jste dělala předtím? Co potom? Kdo tam byl kromě vás? Nic, žádná myšlenka, vybaví se vám jenom záblesky!“

Marianne stále sledovala za psychologovým ramenem pohyb kolegů za sklem. Přecházela tu spousta policistů se šálkem kávy nebo sendvičem v ruce, žádné zvláštní vzrušení. Timo Soler ještě stále nezavolał profesoru Larochellovi.

„Chci vám věřit, pane Dragonmane,“ kývla Marianne, „ačkoli je to dost matoucí. Ale vraťme se k dětem. Od které chvíle můžeme mít vzpomínky, které si v paměti uchováme po celý život?“

„To je velmi těžké říct přesně z důvodů, které jsem vám právě objasnil. Některé osoby tvrdí, že si pamatují zážitky z doby, kdy jim byly dva či tři roky, ale jde výhradně o vzpomínky vyprávěné nebo zrekonstruované. To je třeba případ adoptovaných dětí, zejména těch, které pocházejí ze zahraničí: jak se mohou orientovat mezi svými skutečnými vzpomínkami, událostmi, které jim někdo připomíná, a tím, co si sami vymysleli? Kanadské studie prokázaly, že adoptované děti, které už od útlého dětství vědí, že jsou adoptované, jsou upřímně přesvědčené, že si pamatují na svůj původní život, zatímco to tak vůbec není s adoptovanými dětmi, které o tom nevědí.“ Na chvilku se zadíval na dětské kresby na stole. „Abych přesně odpověděl na vaši otázku, komisařko, shrnu to: u většiny z nás neexistuje žádná přímá vzpomínka na to, co jsme prožili před čtvrtým nebo pátým rokem. Všechno, co děláte se svými dětmi během prvních šedesáti měsíců jejich života, návštěvy zoo, pobyty u moře, vyprávění pohádek, oslavy jejich narozenin nebo Vánoc, všechno, na co si s dojetím vzpomínáte celý život, jako by se to stalo včera, je pro ně vzduch... nic!“

Marianne se na psychologa zaškaredila, jako by se neohrázně rouhal.

„Nic? Ale utváří je to, ne? Pediatři tvrdí, že všechno se odehrává před čtvrtým rokem života...“

Vasile Dragonman se široce usmál; přivedl komisařku přesně tam, kde ji chtěl mít.

„Samozřejmě! Všechno se odehrává v prvních letech života. A dokonce i před narozením, pokud se odvoláme na teorie psychogenealogie a transgenerační přenosy. Hodnoty, chutě, osobnost... Všechno se odehrává v prvních letech naší existence. Všechno je do nás navždycky vryto. Ale co se týče přímé, autobiografické paměti, nic! Je to paradoxní, že? Náš život je veden událostmi, akty násilí nebo projevy lásky, o nichž nemáme žádný důkaz. Černá skříňka, k níž nikdy nebudeme mít přístup.“

Marianne se pokusila argumentovat: „Ale vzpomínky jsou přece v té nepřístupné černé skříňce uloženy, ne?“

Vasilova odpověď byla jednoznačná.

„Všichni psychologové vám řeknou totéž, komisařko: popírání traumatu je formou obrany, která nic nevyřeší. Aby člověk mohl žít s traumatem, musí mu čelit, verbalizovat ho, přijmout ho. To je ona resilience zpopularizovaná Borisem Cyrulnikem.“

Komisařka milovala provokaci.

„To je trochu pitomé, ne?“

„Proč?“

Výhra! Vasile na ni pozorně zíral.

Pokračovala: „Jak bych to... Třeba, napadá mě ten film *Věčný svit neposkvřené mysli*... Příběh společnosti, která nabízí, že vymaže bolestné vzpomínky. To je lákavé, ne? Než aby člověk pořád přemítal o ztracené lásce, radši ať mu z mysli jednou provždy zmizí!“

„To je science fiction, komisařko.“

Tentokrát dostala zase Marianne psychologa tam, kde ho chtěla mít.

„Ano, pro dospělé je to science fiction... Ale podle toho, co jste mi právě vykládal, u malého dítěte je to možné! U dospělé